

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

Januar 1974

10. årgang

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

Vi sluttet vår forrige leksjon med å peke på at et menneske mister troen på seg selv når loven får virke slik som den skal på ham. Da innser jeg ikke bare at jeg er en synder som har gjort galt, men jeg ser at jeg er fullstendig fortapt, jeg ser at jeg står for Guds ansikt, jeg har ikke en eneste unnskyldning og jeg har ikke noe håp om meg selv.

Nå vet du at i denne tid når disse ting virker på hjertet, så kommer jo også Gud samtidig med andre ord, det blir jo aldri bare loven som virker — slik som vi også forresten har nevnt tidligere. Samtidig får vi jo av og til noen glimt av Jesus også. Og gjorde vi ikke det, da ville vi vel aldeles fortvile når vi opplevde disse ting. Men du skal merke deg at det er Guds hensikt at vi skal miste troen på oss selv. Det er meningen at vi skal miste enhver unnskyldning.

Så er spørsmålet: Hva er da utveien? Det skal vi se litt nærmere på idag. La oss først samle oss i bønn. Jeg vil takke deg Herre Jesus Kristus fordi du er en virkelig frelser for syndere, at du vet råd med det verste i vårt liv. Herre la den som hører på idag få se det. Så ber jeg i ditt navn om det jeg trenger også nå for å bære frem ditt ord. — Amen.

Før jeg sier noe mer, vil jeg få lov å lese Guds ord fra Johs. 3. Du har lest det man-

ge ganger, men jeg sier ikke at du kjenner det godt. Jeg må innrømme at jeg kjenner det ikke selv, slik som jeg gjerne ville kjenne det.

Liksom Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen opphøytes, for at hver den som tror på ham skal ha evig liv, for så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på Ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men forat verden skulle bli frelst ved Ham. Den som tror på Ham, blir ikke dømt, den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds Sønns navn. (Johs. 3, 14-18). Og i siste vers i samme kap. - vers 36: Den som tror på Sønnen har evig liv, men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham. Samtidig leser vi i Rom. 10, 11: Hver den som tror på Ham skal ikke bli til skamme.

Du hører her om å tro på Jesus, og den som tror på Jesus, han kommer til å bli frelst. Jeg nevnte at vi har mistet troen på oss selv, og der står vi anklaget og dømt og har ingen utvei med oss selv. Da kommer Gud og forkynner i sitt ord at nettopp fordi vi er slik som vi er og som Gud har vist oss, sendte han sin egen Sønn til verden. Han

sendte Jesus til verden forat han skulle ta den dommen vi ellers måtte ha tatt. Og her bruker Jesus en anskuelsesundervisning i Johs. 3, 15, der han sier «liksom Moses opphøyet slangen i ørkenen.» Der lå folket under dødsdom, de hadde fortjent å dø og var også døende. Da skulle Moses sette kobberslangen på et kors, og de som så på den skulle leve, og det skjedde. Slik er det Jesus, Meneskesønnen, skal henges på et kors, og de som tror på Ham skal leve. Dette bruker Jesus som en anskuelsesundervisning for oss.

Dette viser hva det er som frelses den som ikke har noe håp. Husk på, og det vil jeg gjerne ha understreket for deg, dette ordet er for dem som det ikke er noe håp for. Du som ser at det ikke er noe håp for deg, du skal høre dette ordet, det var derfor Jesus kom, fordi det ikke var noe håp for deg. Du som er dømt og anklaget i din samvittighet av synd og brist og svik og løgn og hykleri, du skal vite at det var derfor Gud sendte sin Sønn til verden fordi vi holder ikke mål etter Guds Hellige lov.

Jesus holdt mål, Jesus gjorde våre gjerninger, det har vi talt om tidligere. Jesus ble behandlet som om han var oss, husker du vi sa, og det var forat vi, så sant vi vender om og tror på Ham, skal få bli behandlet som om vi var Ham. Nå kommer dette budskapet til deg idag, og særlig til deg som har mistet troen på deg selv. Nå kommer dette budskapet og sier: Den som tror på Sønnen har evig liv. Med det er vi kommet inn på hva frelsende tro egentlig er.

Frelsende tro, det er ikke det at du får det til å tro. Spørsmålet er ikke *om* du tror, et du skal få det til å tro eller hva du ellers vil kalle det, spørsmålet er: *Hjem tror du på*, hva tror du på, hva setter du din lit til? Legg merke til at det som er frelsende tro i det Nye Testamente og i det gamle heter *tro på*, sette sin *lit til*, *rekne med*, *stole på*, og jeg er glad i det uttrykket som de gamle brukte: *Fortross-te seg på*. Det er et sterkt ord det. Den fre-

sende tro er å sette sin lit *til Jesus*, komme til Ham, stole på Ham, rekne med Ham. Det er ofte nyttig å se hva Bibelen sier om troen, den frelsende tro, der hvor den ikke akkurat kaller det å tro. Vi har mange slike ord, for eksempel Salme 37, 40: Herren hjelper dem og utfrier dem, han utfriar dem fra de ugodlige og frelser dem fordi de har tatt sin tilflukt til Ham. Du hører et tredobbelts løfte om hjelp, utfrielse og frelse. Og hva skal der til fra vår side? Jo, svarer Guds ord: Fordi de har tatt sin tilflukt til Ham. Å ta sin tilflukt til Jesus er frelsende tro.

I Johs. 6 sier Jesus: Dem som kommer til meg skal ikke hungre, og den som tror på meg skal aldri noensinne tørste. Å komme til Jesus og tro på Jesus, er to uttrykk for en og samme sak. I Johs. 1, 12: Alle dem som tok imot Ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn. Her hører du det igjen, at å ta imot Jesus og å tro på Jesus er to uttrykk for en og samme sak.

Når du hører at Jesus er gått i ditt sted, og du hører det slik at du begynner å registrere hva det inneholder: Jesus tok din dom, Jesus fridde deg med sitt blod fra det som du elles måtte svare for overfor Gud, du hører det slik at nå begynner ditt hjerte å fatte til-lit til det, da har du frelsende tro.

Jeg kan ikke komme det nærmere når jeg skal prøve å si hva frelsende tro er, enn å karakterisere det som *hjertets rettethet på Jesus*. Der har du kjennetegnet på en kristen: *Hjertets rettethet på Jesus*. Når en kristen gleder seg, så takker han Jesus, spontant og umiddelbart, før han har tenkt seg om. Han gjør det ikke fordi han skal, men nesten som en refleks takker han Jesus. Er han i en vanskelighet, så er han hos Jesus med den, er det noe som står på, før han har tenkt seg om så er han hos Jesus, treffer han et menneske han skal tale med, så er han hos Jesus og taler med ham om det menneske før han har tenkt seg om. Om det ikke blir sagt med ord, så er han der med sine hjertesukk. Og slik

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir hædre oppe med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Utgjevarpoststad : 5400 Stord
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

kunne jeg nevne i alle ting.

Hva viser det? Det viser nettopp hjertets rettethet på Jesus, det viser en frelsende tro.

Nå sier Guds ord at den som på denne måten har sitt hjerte rettet på Jesus han *eier* Jesus. Ved troen på Jesus *har* du Jesus. Vi har lært det allerede i vår barnelærdom : Det som du *tror på, det har du*. Nettopp slik hører du her i Johs. 3, 36 : Den som tror på Sønnen, har evig liv. Det er et underlig ord, som jeg er meget glad i, i 1. Johs. 5, 10 : Den som tror på Guds Sønn, har vidnesbyrdet i seg selv. Altså, den som tror på Jesus, har i seg selv, til ødel og eige, det vidnesbyrd som Gud har vidnet om sin Sønn. Og vil du vite hva for et vidnesbyrd det er, så står også det like nedenfor i vers 11 : Dette er vidnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, han har livet!

Hører du det, du som mistet troen på deg selv? Omvendelsen er at ditt hjerte begynner å bli rettet på Jesus. Og nå kan vi begynne å definere litt nærmere.

Altså frelsende tro, det er hjertets rettethet på Jesus. Omvendelse, det er at et menneske begynner å tro på Jesus. Hvis du en gang vil ta for deg en bibelordbok og slå opp på ordet omvendelse og på ordet tro, så skal du oppdage at det at et menneske begynner å tro på Jesus det er det samme som at et menneske omvender seg. Omvendelsen hører ikke inn under loven, omvendelsen er ikke det som vi til å begynne med trodde den var, at nå må jeg bli annerledes, nå må jeg slutte med det som er galt, nå må jeg begynne å gjøre det som er rett, nå må jeg inrette meg slik at jeg kan holde mål for Gud — kort sagt nå må jeg bli annerledes. Dette er ikke omvendelse, det fører oss, som vi før har sett på, bare inn under loven. Og det er meningen at vi skal miste troen på oss selv.

Men i det øyeblikk at et menneske vender seg til Jesus og begynner med å tro på Jesus, er der skjedd en virkelig omvendelse. Pontoppidan sier, og det har han da fra de gamle lutherske teologene med reformatorene selv i spissen, at omvendelsen består egentlig av to kjensgjerninger. Den ene er boten, og den andre er troen. Med det mener Pontoppidan, og det er helt i samsvar med Guds ord, boten er at vi innser og erkjenner sannheten om oss selv slik som den er, at vi bekjenner våre synder og taler ut med Jesus om akkurat hvordan vi er. Troen er, at vi vender oss til Jesus for å stole på det som Guds ord og løfter sier om Ham. Der hvor et menneske erkjenner sannheten om seg selv og begynner å sette sin lit til Guds ords løfte om Jesus Kristus og det som han har fullbragtt, der er det skjedd en virkelig omvendelse, der er et menneske blitt en kristen, der har et menneske tatt imot Guds kall til frelse. Fra det øyeblikk du setter din lit til Jesus, fra det øyeblikk har du mottatt ham. Det går også frem fra det ordet vi siterte fra Johs. 1, 12 : Alle dem som tok imot ham, dem gav han retten til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn. Dette har jeg nevnt før, og jeg under-

streker det på nytt med vilje. Der hører du at det å ta imot Jesus og det å begynne å sette sin lit til Jesu navn, det er akkurat det samme. Den som begynner med å sette sin lit til Jesu navn, han tar imot Jesus.

Og så lenge som du setter din lit til Jesu navn, har du et hjerte som er åpent for Jesus.

Nå har vi altså sett på hva tro er for noe. hva omvendelse er fornøe, og jeg slutter med å si : Gjenfødelsen er akkurat det samme. - Gjenfødelsen består i at et menneske kommer til troen. Altså, du ser at omvendelse, tro og gjenfødsel er ikke uttrykk for forskjellige kjengjerninger. Det er den ene og samme kjengjerning, karakteriser fra forskjellige synspunkt, og alt sammen beror på at et menneske vender seg til Jesus og setter sin lit til Ham.

Så skal vi da i vår neste leksjon gå over til å se litt nærmere på det å leve som en kristen.

Retfærdiggjort af tro

Etter Frits Larsen, Danmark

Ingen er retfærdig for Gud i sig selv.

Da mennesket faldt, mistede det sin retfærdighed for Gud og sin guds frygt. Men desværre mistede det også evnen til at være retfærdig, og det udtrykkes med de ord : «Alle er blevet uduelige.»

Gud kan ikke vente sig noget af dig. Han kan ikke engang retfærdiggøre dig ved loven, enten så loven er Guds hellige vilje eller den er Guds faderlige omsorg for at lære dig at gå. Slipper Gud sin lov løs på os, bliver vor uretfærdighed for alvor tydelig, så tydelig, at vi kan sige : Vi er umulige. Vi har ikke engang en fri vilje til at gjøre det, loven kræver. I de schmalkaldiske artikler siger Luther : «Jeg forkaster og fordømmer alle læresætninger, som berømmer eller opphører vor frie vilje som idel vildfarelse. Medens synden og døden hersker over os (uden Kristus), og djæ-

velen er vor herre, kan der ikke hos os være evne, kraft eller forstand, hvormed vi kan bære os til retfærdighed og liv. Det er klart, at vi er forblindede, syndens og djævelens trælle.» Vi vil det, som er Gud imod. Vi føler ikke engang Satans magt over os, men gør det onde med lyst. Ja, vi føler det som en byrde at have med Gud at gøre. Sådan ser vor synd ud.

Vi har ikke i vor magt at være rigtig alvorlige, og vi kan ikke styre vore tanker, men må slippe alle muligheder.

Rosenius siger : «Så længe et menneske kan gøre en eneste god gerning, kan det ikke modtage nåde. Derfor er læren om vor gode vilje nok til at ødelægge hver frelsesvej af nåde for os.»

«Ved ham (Jesus) bliver enhver der tror, retfærdiggjort fra alt det, som I ikke ved. Mose lov kunne blive retfærdiggjort fra.» Ap.gj. 13, 39.

Men kender vi den oplevelse idag, ikke mindst I unge, at Gud kasserer os ved loven, så vi ikke rigtig tør møde Gud, ikke løfte vore øjne til ham, ikke bede, ikke læse, men ser, at helvede passer for os, for de uretfærdige. Det er så mærkeligt, at denne oplevelse af ens indre storsynd er ligsom grunden for, at vi kan finde den største af alle hemmeligheder, at Gud retfærdiggør den fortalte. Skriften siger, at der er ingen rettferdig, ikke en, men kan vi bekraeftet det i sandhed i vores oplevelser eller løper vi udenom her? Kender vi vor indre urenhed, vor indre forløiethet, vår trang til at give igen osv.? Er det rigtigt af Bibelen at sige, at der er ingen som elsker Gud, ikke en? Det er jo sagt til jøder som holdt loven efter deres syn, og som var gudfrygtige efter deres opfattelse. De var dog uretfærdige, men så det ikke.

Gud har givet oss en retfærdighed i Jesus.

«Men nu er der uden lov åbenbaret en retfærdighed fra Gud», siger Rom. 3, 21. Der er ikke altid let at regne det rigtigt, som står

skrevet, men det er underligt, når Den hellige Ånd afslører. Han kan afsløre.

Sid nu stille et øjeblik og bed om, at Herrens Ånd vil afsløre evangeliet for dig. Sid nu stille lidt, ganske stille.

Det er Jesus, som er Guds retfærdighed som menneske og som Guds søn, og som Gud. «Gud eksisterede som Kristus og forligte verden med sig selv.»

I Jesus har Gud fået alt. Det har et menneske på vore vegne været aldeles lydig, lige ind i en mærkelig forbannelsens korsdød. Han gik vejen lydigt, mens jeg gik udenom. Han gik ind i et offer, han ofrede sig selv, sit blod, sit liv, og endda var det ikke betaling men et særlig forhold til Gud. Det ligner vor betaling, men det er mere. Skriften kaller det forening, udslettelse af skyld, renlse fra alle fejltrin, genoprettelse af et nyt gudsforhold på en helt ny grund.

I Jesus er alt det ordnet, som står så hårdt i mit sind, når jeg tænker på Gud. Alle mine synder fra mit væsens dyb og fra min overflade hviler på ham. Den skyld, som lå på os alle, lod Gud falde på ham. Han var Guds lam, der gik med verdens synd. Dommeren selv døde for dødsfangerne. Det er gædefuldt for mig, men ved Åndens lys prøver jeg at tro det. Er det ret, at mit skyldbrev eller det, som ligger i mig af onde tanker af alle slags, er taget væk gennem Jesus, så Gud ikke ser det? Er det rigtigt, at Jesus ikke bare har gjort nok for mig, men har gjort nok for hele verden, så Gud er tilfreds? Er det rigtigt, vil jeg stille tage imod det i dag, at Gud tilsiiger mig alle mine synders nådige forladelse i Faderens, Sønnens og Den hellige Ånds navn.

Er gælden væk, er synden sonet, så er jeg fri.

Thi blodet, han udgød, det gælder dog mer end alle de synder, du føler og ser under smerte.

Og vid, at hvad Jesus har taget på sig, det kaster han aldrig tilbage på dig —

det er borte!

Så har Jesus altså gjort renlse fra synerne over Gud (Hebr. 1, 3), og så har han sat sig ved majestætens højre hånd. Der sidder han, som er retfærdig for mig, retfærdig gjort af Gud, da han rejste ham op fra de døde.

En er for alle retfærdig og ren.

Det er en evig retfærdighed, som er kommet for dagen. Ved den kan Gud nu retfærdiggøre hver den, som kommer til Gud ved Jesus.

Den, som kommer til Jesus, kommer til evangeliet. Men det at komme er ikke evangeliet. Du må regne med Jesus og med, at der er du retfærdig for Gud.

Vi ejer en retfærdighed af tro ved en andens retfærdighed for Gud «Retfærdiggjorte af tro har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.»

*I ham er jeg nu hvid og ren,
hvor sort jeg selv end er;
i ham jeg og er god og from,
fuldkommen stedse her;
thi hvad han er, er også jeg,
og hvad han har, har jeg
fuldkommen hellighed for dig,
din yndest på min vej.*

Og den retfærdighed rokkes aldrig. Derfor synger jeg :

*Selv ringest kristen er i dig
o, Jesus, helt retfærdig, salig.*

(C. O. Rosenius)

Tempelskatten

I Matt. 17, 24-27 les vi : Legg ikkje meisteren dykker skatt til templet? Jau, seier Peter. Så gjekk han inn i huset, og før han fekk sagt noko spurde Jesus : Kva meiner du Simon, kven tek kongane på jorda toll eller skatt av, av barna sine eller av framande? Av framande, svara Peter. Så er barna skatlefrie då, sa Jesus.

Dette er underlege ord, og truleg eit forbilete. Guds løyndom ligg skjult her i ordet. Det Gud hadde sagt og forkjent står fast. Ein halv sekel i heilag mynt, ei gåva til Herren, skulle betala for kvar den som kom med i manntalet. Det var ein løysepeng for livet deira. Var den heilage sekel bringa, blei livet spart. Dei hadde då adgang til templet der Gud budde, og til alt det Herren ville gi dei. Herren sa det slik : Eg vil bu imellom dykk og vera dykkar Gud, og de skal vera mitt folk. Så mykje verd hadde den heilage sekel.

To av sønene til Aron, Nadab og Abihu, tok det ikkje så nøye med det heilage. Dei bar framand eld fram for Herrens åsyn, som Herren ikkje hadde gitt dei påbod om. Då for det eld ut frå Herrens åsyn og tynte dei, og dei døydde for Herrens åsyn, står det skrive (3. Moseb. 10, 1-2.)

Vi menneske fekk alle del i synda si løn som er døden, for ein manns fall vart til fordoming for alle menneske — vi vart alle syndarar avdi det eine menneske var ulydig.

Disse orda og mange andre Guds ord talar om vår ubetalelege synd og skuld overfor Gud. Vert vi med i manntalet er døden viss, om der ikkje er ein som vil gå god for oss. Her var det at denne halve sekel tydde liv eller død for Israels menn.

Templet var staden der Gud budde og møtte folket. Jesus sa det så fint : Visste dei ikkje at eg lyt vera i huset åt Far min?

Men templet er også eit bilet på himmelen. Eit kraftig teppe eller forheng skilde mellom det heilage og det allerheilagste der Gud budde. Ikkje noko ureint kom inn der. Alt som skulde inn der måtte helgast, både reidskap, offerlam og øvsteprest. Med andre ord måtte det fullkomne til, for den som skulle fram for Guds åsyn. Berre det som er fullkome kan leva saman med Herren Gud.

Dette er årsaka til at Jesus måtte koma, Guds eigen Son. Han som alt er til ved, som har gjort verda og alt som på henne er. Han som seier at då Gud la verda sin grunnvoll,

då var eg verksmeister hjå han. Han var Guds rådgjevar då Israel fekk teikning av templet og ofringane og tempelskatten.

Endå Jesus var Guds Son, så krov dei tempelskatten av han. Kvifor gjorde dei det? Årsaka var vel den at dei kjende han ikkje og trudde han ikkje. Og for det andre, så var han komen for å dela våre kår og ta synda sine fylgjer på seg.

Men det skulle snart bli openberra at *Jesus var den heilage sekel*. Han måtte ikkje helgast som offerlammet og øvstepresten, for Han var heilag som Gud, fullkommen, utan flekk og lyte. Han var sann Gud og sant menneske. — Under over under.

Då Jesus kom var tida fullkommen, og Gud krov skatten betalt. Menneske hadde kravd lenge nok, utan at gjelda blei betalt. Dette første var berre ein skugge av det som skulle koma ved Jesus Kristus. Han gjekk ikkje inn i ein heilagdom som er gjort med hender og berre var eit bilet av den sanne, men inn i sjølve himmelen, til å syna seg for Guds åsyn for vår skuld.

Å, hør ! Den heilage sekel er betalt, den fullkomne gåva er bringa, det heilage blodet er stroke for Guds åsyn ! Forhenget er rivna frå øst til nest ! Gjerdet eller skilleveggen er nedriven, fiendskapen er slegen ihel ! Vegen til himmelen er opna ! Jesus har betalt for alle, opna veg inn i heilagdomen til far for alle. Kom og kjøp utan pengar og utan betaling, forkynner Ordet.

Kvifor er det så få menneske som finn inn til denne frelse? Ordet seier at det er for vantru skuld dei ikkje kjem inn. Denne bodskapen er ein därskap for menneske sin forstand, ein støyt for dei eigenrettferdige. Den er skjult for dei vise og kloke, men vert openberra for dei barnslege og umyndige.

Nei, det er ikkje så enkelt, trur folk, her må betala, og derfor vender dei fleste seg bort i forakt. Andre slit med å betala ved eige strev og eigne gjerningar, nokre ved å bli nedbroten, knust og audmuk nok så dei kan

tru og få Guds nåde, mens andre prøver å komma opp og fram og bli gode og verdige til Guds frelse. Slike folk vil alltid murra og knurra når fortapte syndarar vender seg til Jesus og blir frelst slik som dei er, skyldige og uverdige, av nåde åleine.

Gud gjer ikkje med oss etter våre synder, og gjev oss ikkje det me er verdt for våre misgjerningar. Så langt som aust er frå vest let han våre misgjerningar vera borte frå oss.

Du som strevar med synda di, har du ikkje lese at den tok Jesus på seg så du skulle vera fri? Og du som strevar med å grunna di eiga rettferd, har du ikkje sett at Jesus er di rettferd for Gud? Han blei gjort til synd for oss, så me skulle bli rettferdige for Gud i Han (2. Kor. 5, 21).

Slik som Jesus betalte for Peter denne dagen, slik har Jesus betalt for alle ved sitt liv og blod, så barna — dei som trur — skal vera skattefri.

Når skattesetelen kjem, smiler dei glad alle som ser at dei ikkje har restskatt i år, og endå meir dei som ser at dei skal få i staden for å betala. Men andre sukkar og blir harme, for dei ser at det er så mykje meir å betala enn dei rekna med. På dette område fylgjer alle nøyne med, og vil gjerne at skatten skal vera minst mogeleg og vera der skatten er minst.

Her innbyr Herren oss til å få løva i eit land utan skatt. Det er i Guds fullkomne frelse her på jorda, i Jesu slekt og rike. Det står skrive: For så sant me då me var Guds fiendar, vart forlikte med Han ved døden åt Son hans, så skal me nå som me er forlikte så mykje meir verta frelste ved Hans liv (Rom. 5, 10). Er du av dei, då høyrer du til barna som er skattefri, for Jesus har betalt for alle. Eg seier: Gud vere takk for si useielege gåva!

Odd Dyrøv

Ein lekam men mange lemer

Jesus ber i si yppersteprestlege bøn mellom anna: *At dei alle må vera eitt.* Då meinrar han ikkje like, for han har mange oppgåver til barna sine. I det ytre ser det ikkje slik ut at alle truande er eitt, og det blir dei vel heller ikkje her på jorda. Høyr etter kva Ordet seier: *At dei alle må vera eitt i oss.* (Johs. 17, 21). Det vil seia å vera eitt i Faderen og i Sonen. Berre der kan me bli eitt og er ein lekam. Grunnen til at dette kan bli mogeleg finn me i vers 22: Eg har gjeve dei den herlegdomen som du har gjeve meg. Berre den som eig Jesus, og har fått alt det som han er og har, er eitt i Han. *Som me er eitt,* står det. Salige og ufattelege ord for tanken, men mat for sjela.

Om dei som er eitt i Jesus Kristus seier Ordet: Menigheten, det er dei som tok imot Han, dei er Hans lekam. (Efes. 1, 22-23 og

Koll. 1, 18). Der er Jesus kalla for hovudet og me hans lemer. Dette minner oss om at det er han som tenkjer, ledar og fører oss, og det er han som verkar gjennom oss og har gitt oss kvar si oppgåve. Eg vil ikkje her seia så mykje om nådegåvene, men les 1. Kor. 12 kap., der vil du sjå kva Ordet seier både om nådegåvene og lemene.

Jesus har berre *levande lemer*, og ingen *medlemer*. Medlem kan du vera av kyrkjå, av N. L. Lekmannsmisjon, eller av andre menigheter, uten å vera ein Jesu Kristi lem. Ein Jesu Kristi lem blir me ikkje ved å vera oppskriven i ein medlemsprotokoll, men ved å bli eitt med Jesus ved trua. Lemene på Jesu Kristi lekam er oppskrivne i livets bok i himmelen.

Nokre menneske går ikring som døde lemer, som ein trefot, ei gummihand eller eit

glasauga, utan liv. I likninga om vintreet og gruinene kallar Jesus slike for *visne greiner*, som blir avhogne. (Luk. 15).

I 1. Korint. 12, 13 står det at me alle er døypte med ein Ande, til å vera *ein lekam*. Dette skulle også gjera det klart at alle er døypt med ånden, eller åndsdøypt, då dei kom til trua på Jesus.

Mange seier akkurat som det står i Ordet: Eg er ikkje hand, eg er ikkje auga. Det er så lite eg ser i Ordet og eg er så lite åndeleg. Og freistaren kjem og seier: Nei, bli som den eller den, så vert du ein skikkeleg kristen. Her blir mange narra til å springa etter opplevingar for å bli noko anna enn det dei er.

Jesu Kristi menighet treng nokon med klårt åndeleg syn, nokon som har fått øyra til å høysa Andens tale, og den har bruk for deg med det villige sinn og den raske fot til å springa Herrens ærend, og deg med dei folda hender. Derfor kan ingen av oss seia: Me treng ikkje om andre — me som ser så klart og er så bibeltru (1. Kor. 12, 21-22). Forstår du ikkje at me treng om kvarandre, at sjølv dei veikaste er nødvendige.

I vers 23 er vår påkledning sett opp som eit bilet — me dekker oss. Og ein stad står det om Jesus at han dekker oss med nåða som eit skjold. Han skjuler våre synder, og klær oss i si eiga drakt. Ja, det står at han gjev det ringaste størst æra, så der ikkje skulle vera tvidrakt i lekamen. Såleis er også det ringaste lem på Jesus gitt størst æra. - Han løfter deg opp.

Trur du den Herre Jesus vil skilja seg av med noen av sine, som er så fast bundne med han at dei er eitt?

I Efes. 5, 22 talar Paulus om ekteskapet i denne samanheng, og sluttar slik i vers 32: Men eg tenkjer på Kristus og menigheten. Her lyfter Ordet det menneskelege opp så det svimlar for tanken — tenk Kristus og menigheten. For aldri har nokon hata sitt eige kjøt, men han føder og fjelgar det. På bokmål står

det «nærer og pleier» det. Slik gjer også Jesus med menigheten. Nettopp avdi me er hans lemer, gjer han slik med oss. Det er av eige omsyn og kjærleik og til lekamen si oppbygging, at han gir sine lemer ulike gåver og ulik teneste.

Lid ein lem, så lid alle. Har eg og du fått del i dette sinn, då eig me medkjensle, som er ei kosteleg gåva. Den eig verda lite av, og me kunne vel fått meir av den om me ville. Gler du deg når ein annan blir heidra, eller er det missunninga som kjem sterkest fram?

Men nå er de Kristi lekam og hans lemer, kvar etter sin lut. Dette nå, det tyder her i tida, her på synda si jord. Her nede har du fått *din del*. Har du funne eller sett di oppgåva og brukta den?

Då, min ven, er du med å held Herrens lekam saman her på jorda, og du får gjennom dei andre lemene dekka dine behov av mat og drikka frå den levande kjelda: Livets ord i døden si verd.

Her ligg mi og di oppgåve, — «Å kunne ei engler begjære å gå med så salig et bud.»

Josef J. Nielsen.

Tenesta i evangeliet

(Les 2. Korint 4)

I dette ordet talar den Heilage Ande gjennom Paulus om den tenesta han og alle andre som «har fått miskunn» er kalla til og har fått av den Herre Jesus. Det er vel klart for alle oss som er frelst ved trua på Jesus, at me er ikkje lenger her for å tena verda eller oss sjølve, men åleine for å tena Jesus med alt me er og har (2. Kor. 5, 15-fg.) Tena ved forkynning av evangeliet, ved vitnemål, forbøn, husandakt, offer osv. Slik var det for Paulus, og slik er me alle frelst for å tena med det Gud har gitt oss.

Årsaka til at denne tenesta må fullførast, er at heile verda ligg i mørke — «ligg i det vonde» (1. Johs. 5, 19), og at denne verda sin gud — djevelen — har forblinda hugen til alle vantruande, så dei ikkje ser si fårlege stoda og lyset frå evangeliet (v. 4). Dei ser ikkje at evangeliet om Jesus er det einaste som kan frelsa eit menneske frå domen og den evige fortapinga.

Det er svært å leva livet sitt i dette åndsmørke, utan von og utan Gud i verda, og så når dette korte jordelivet er slutt enda på den staden som er tiltenkt djevelen og englane hans. Slik lever dei aller fleste menneske. Er du ein av dei som ennå lever her, eller er du av dei som vers 6 talar om, at Gud har late lyset frå evangeliet om Jesus lysa inn i hjarta?

Når ein syndar kjem til trua på Jesus og blir frelst, då går det til på den måten at han får lys over evangeliet, oppdagar at det Jesus gjorde det gjorde han for han, at det blir tilrekna kvar den som trur. I det hjarta tek Jesus bolig med sitt liv og sitt lys, og det gamle har forgjenge og alt har vorte nytt (2. Kor. 5, 17). Då er Guds første mål med syndaren nått: Han ferdast i lyset frå evangeliet som Guds barn og arving, han er blitt ein lem på Jesu lekam som kvar dag er med å formidla lyset frå Jesus herlegdom til andre (v. 6). Tenk om dette siste hadde lukkast med kvar ein av oss som trur, på same måte som det lukkast med Paulus!

Men som Satan hindrar verda i å sjå evangeliet, slik set han også alt inn på å hindra oss som er frelst frå å fullføra vår tenesta i evangeliet. Det er ein av hovudgrunnane til at dei fleste menneske ennå går blinde, på veg mot ei evig fortaping. Det er også ei av årsakene til at så mange av dei som verkeleg søker å bli frelst, ikkje finn fram til verkeleg frelse og gjenføding. Kanskje må me ein dag sanna at sjeler gjekk fortapt avdi me ikkje let oss bruka til å formidla evangeliet til dei.

Korleis kan så denne tenesta lukkast?

Eg trur at dette ordet her fortel oss noko om det. Først dette å vera tru mot sanninga i evangeliet, slik Gud har openberra det gjennom ordet sitt (v. 2-5). Det vil seia å vera tru i dette å vitna for sjelene me møter om kva Ordet lærer om kva menneske er etter naturen og loven — ein ugodleg og fordømt syndar tvers igjennom, og om kva Jesus er for fortapte syndarar — ein stedfortredar som har ordna heile vår sak hjå Gud ved sitt blod, og rettferdiggjer den ugodlege som tek si tilflukt til han, ufortent av nåde.

Om disse to sanningane er det striden står idag. Her forviller Satan sjelene ved sine falske vitne, som appellerar til menneske sin eigen vilje og kraft, og forkynner ein Jesus som er å få dersom ein omvender seg, tek det alvorleg med tru, bekjening, kristenliv og åndsfylde. Først då kan du vera viss om at du eig Jesus og er ein rett kristen.

På grunn av slik forkynning er motstanden mot det ufortente evangeliet større enn nokon gong før. Og di meir me får nåde til å vera tru mot sanninga i evangeliet når det gjeld sanninga om menneske sin totale fordervelse og den ufortente nåde i Jesus Krisuts, di meir vil me få kjenna motstanden både frå den ugodlege og vantru verda og den «kristelege» verda. Då kjem freistainga til å slå av litt, til å *laga seg etter* kva folk toler og ynskjer å høyra — eit meir menneskeleg eller humanistisk evangelium enn Skrifta sitt evangelium. Men slår me av på den sanninga Herren har openberra for oss gjennom Skrifta, kan me ikkje lenger vera Kristi tenar, seier Ordet i Gal. 1, 10. Då vil me også missa det sanningslyset Herren gav oss. Og Jesus seier at når lyset i oss vert myrker, kor stort blir ikkje myrket då.

Men ferdast me i sanninga og kunngjer sanninga, utan å gå skammelege løyndvegar, svikråd eller forfalskar Guds ord, då vil Gud lata lyset nå samvitet hjå dei som høyrer, og Ordet skal bera frukt til frelse og evig liv hjå

dei som trur.

For det andre er det spørsmål om me er villige til å ta på oss *kostnaden* ved å tena med evangeliet. Og kostnaden er å missa vårt eige liv (Matt. 16, 24-25), det er å døy bort frå alt vårt eige (v. 10-12).

Etter vår gamle natur er me innstilla på å leva *for oss sjølve*, og denne innstillinga vil framleis gjera seg gjeldande om den får lov. Eg vil leva og ferdast slik at *eg* har det godt, at *eg* har gode timelege kår, kan tena og nyta som andre, kan stå på god fot med naboar og arbeidskameratar, utan å vera til støyt og forargelse for nokon. Eg vil også gjerne at folk skal synast godt om meg, både innanfor kristenflokkjen og utanom den. Og når eg først tek omsyn til alt dette, vil eg gjerne vera med å tena ved evangeliet — så langt eg har tid, evner og midlar. Slik tenkjer og talar kjøtet i oss, og der det får rom blir Guds rike i oss øydelagt, og Guds rike ikring oss.

Hjå kvar den som er frelst og gjenfødt ved evangeliet har kjøtet og eigenviljen fått sin dødsdom (Galat. 2, 20). Og denne dødsdommen søker Gud ved sin Ånd og Ord å fullføre, meir og meir, dag for dag, så Jesu liv må bli openberra i oss (v. 10-12). Difor kallar han oss til å ferdast i Jesu fotefar og til å tena han. Difor let han motstand og trengs-

la og liding koma over oss, også når me går hans vegar. Difor let han ofte våre planar mislukkast, og let oss kjenna på synd, tvil, dugløyse og motløyse. Han vil at me skal læra å ottast kjøtet og kjøtet sine gjerningar, at me skal tape trua på alt vårt — på leirkaret — og bli meir og meir avhengige av Jesus som vår *einaste bering og vår einaste von*. Når det går dårleg med oss i vårt kristenliv og teneste, då får me på nytt auga på at vår redning og von har me i Jesus áleine.

Her er det at Herren skaper den villige ånd og det villige sinn i oss, og slik ber me alltid «*Jesu død med oss i lekamen*», så at Jesu liv kan verta openberra i oss.» (v.10)

Og så langt me får nåde til å festa oss ved *det usynlege*, det vil seia å ha vårt hjarta rette på *Ordet og løftene*, så langt skal me også få erfara at Gud som let lyset skina i mørke på skapelsens morgon, han skal også lata lyset frå Kristi evangelium skina både i oss og ved oss — sjølv om alt vårt er berre mørke. Då blir det under fullført alt her at me får vera hans herlegdom til lov. Trengsbla blir lett, og samfunnet med Jesus blir overmål på overmål av herlegdom.

Gudmund Hjorthaug.

Til frihet har Kristus frikjøpt oss

Til frihet har Kristus frikjøpt oss, stå derfor fast og la eder ikke etter legge under treldoms åk. (Gal. 5, 1).

Når vi leser Bibelen møter vi to ord igjen og igjen. Det er ordene frihet og fred. Det finnes mange måter å være fri på, som det finnes mange måter å söke fred på. Mange mennesker føler seg fri midt i sine synder og sitt syndeliv, men det kaller Bibelen å være syndens trell. Det som har makt over oss, det er vi også trell under.

På samme måten er det med den som lever i friheten i Kristus, de blir da Kristi trell.

Vi som gjennomlevde siste krig fikk oppleve å være trell under tyskerne, og den dagen vi ble fri husker jeg godt. Det var en lykkelig og god dag som sent vil glemmes. På samme måte er det når en syndens trell møter Kristus og blir frigjort fra syndens folger og herredømme. Det blir en frihetens dag som aldri glemmes. Det er underlig å få flytte inn på et område der synden ikke tilregnes, og

hvor vi er beskyttet for fienden. For den som bor i fieland og er omgitt av fienden på alle sider, er det godt å eie et fristed der Kristus er herre og fienden ikke når.

Bibelen taler om to slags åndelige fødsler, en som føder til frihet og en til treldom. Dette belyser apostelen ved å fortelle at Abraham hadde to sønner, en født til fridom og en til treldom. Bak dette ligger en dypere mening, sier Paulus. Disse to fødsler fører inn i hvert sitt åndelige rike, lovriket og nåderiket.

Lovriket.

I lovriket ble vi født inn da vi ble født til verden. Så selv om mennesket lever i synden uten å lyde loven, hører det allikevel til i lovriket. Men når det her tales om lovriket, da tales det om et rike der man søker å bli frelst ved hjelp av loven og lovgjerninger i likhet med Israel — det Jerusalem som nå er i treldom med sine barn (Gal. 4, 25).

Dette lovrike blir en født inn i ved loven. Men en kan også bli dratt eller gli tilbake dit fra nåderiket. Studer Galaterbrevet og du vil se at galaterne ble dratt tilbake ved falsk forkynnelse. Hvem ser at vi som lever idag står i den samme fare?

Hvorledes går det til å bli født inn i lovens rike? Det kan du bli ved å bli utsatt for menneskelig press til å omvende deg, så du beslutter deg til å gjøre det. Når så denne beslutning er tatt, blir det sagt at nå er du frelst. Og det faller lett å tro det, for en kan se at det har skjedd en stor forandring. Vedkommende har fått et nytt mål, en ny vilje, og nytt behov til å gjøre noe i Guds rike. Men alt dette kan skje uten at det er Helligåndens verk. Loven føder bare inn i treldommens

rike. De som er født inn der har en felles ånd og samfunn med dem som lever der, og så tror mange at det er Guds Ånd.

Nåderiket.

Hvorledes blir vi født inn i dette riket? Her blir alle menneskelig berekninger og gjerninger satt til side, så alt vår søken, bønn og strev ser nytteløst ut. Her vil jeg ta med et vers jeg fant i et blad, som viser hvorledes det går til : «Mange år jeg gikk i mørke, tvil og uro, gråt og ba og leste i ditt kjære ord. Takk du Helligånd som åpenbarte Jesus, for mitt hjerte ble du dyrebar og stor.»

Her ser vi at det skjer ved at ordet om Jesus blir åpenbart for hjertet, og først da blir Han dyrebar og stor. Da slutter du å se etter noe hos deg selv, og blir fornøyet med ham.

Det merkelige er at blant disse to sønner ble der fiendskap, og Skriften sier at således er det nå også (Gal. 4, 29). Kan du se noe til dette fiendskap blant de troende idag? Da Hans Nielsen Hauge ble løst ved et ord fra Gud, fikk han flere treldommens barn enn verdens barn imot seg, og ble satt i fengsel. I dag lever vi i en mer human og tolerant tid, men trelkvinnens barn forfølger løftets barn også idag, om det enn gir seg andre utslag.

Den som følger med og hører hva som blir forkjent idag, han vil legge merke til at dette skille blir sjeldent nevnt. Dette fører til at sammenblandingen blir så stor og skillet så utvisket, at det er bare få som ser det.

Tenk om dette kunne bli en liten pekepinn for noen av dem som forkynner Guds ord. Den som ikke har lys over dette vil føre folket inn i falske forhold til Gud og hverandre.

Ole Rolfsnes.

Kjødets sans er døden, men Åndens sans er liv

Hvor underlig, at Guds barns erfaring alltid lærer dem sannheten av, at kjødets sans er fiendskap mot Gud. De troende kan kjem-

pe mot kjødet i 20 ja 30 år, men hva får de erfare? Jo, at kjødet hver dag er det samme, for når de har kjempet, bedt og stridt i 20 år

Reiseruter

for N. L. L. første halvår 1974 :

eller mer, da gjør kjødet ennå bestandig opprør. Å, du bitre erfaring, som bøyer oss i støvet, som bringer oss til å utrope : Skal jeg da aldri nå frem til utfrielsen? Opprøret er ennu i kjødet, — hver morgen når vi våkner er det der, hver kveld likeså, ved hver gjerning, ved hvert ord, ved alt, opprøret mot Gud merker vi i vår sjel. Å, dette kjød, dette kjød, som alltid strir mot Gud ! Om du ikke har erkjent dette før, så vil du nok erkjenne det når du har vandret noen år med Herren. Å, hvor tung er ikke en slik erfaring !

Men hør, kjære sjel, som lir av dette. Nett-opp deg elsker Herren Jesus, deg som han har antatt og benådet, deg vil han også bevare. Paulus klager : «Jeg elendige menneske ! - Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (Rom. 7, 24). Og han ba Herren tre ganger om å befri ham fra denne Satans engel, som «slo ham på munnen», men Herren svarte : «Min nåde er deg nok». Husk, at vi daglig kan få forlatelse for våre synder og kraft til å kjempe imot dem, og husk at vi ved døden ganske frigjøres fra dem, fra denne fiende.

«O hjelp, at jeg korsfester den gamle Adam, så han ei bliver mester. O hjelp meg, at jeg må i livet være død fra synd, fra skam og tester, hjelp, Jesus, av den nød !

1. OLE BRANDAL : Bibelvaka på Varhaug 12.-20. januar, Hardanger, Oslo-Østfold, Sannidal i mars, Varhaug og Randaberg i påskehelga.
2. ODD DYRØY : Bygland, Sannidal i januar, Avaldsnes, Haugesund, Tysvær, Namdalens i påskehelga.
3. GUDMUND HJORTHAUG : Namdalens, Sunnmøre, Oslo, Sannidal første halvdel av påskehelga, siste halvdel Oslo-Østfold sammen med Margrete Skumsnes.
4. AMUND LID : Bibelvaka på Varhaug 12.-20. januar, Randaberg, Stavanger, Nærø Stord, Fitjar, Bremnes, Etne, Avaldsnes og Tysvær i påskehelga.
5. REIDAR LINKJENDAL : Oslo, Bygland 2. -7. april, til disp.
6. GODTFRED NYGÅRD : Stord, Valen, Hardanger i påskehelga, til disp.
7. MARGRETE SKUMSNES : Namdalens, Sunnmøre, Suldal, Foldøy, Tysse på Østerøy, Sogn, Masfjorden, Østfold i påskehelga.
8. OLAV AAKHUS : Til disposisjon. Namdalens i påskehelga.

SOMMARSKULANE 1974

1. Namdalens fra 12. - 17. juni.
2. Randaberg med årsmøte fra 17.-21. juli
3. Sunnhordland Folkehøgskule fra 31. juli - 4. august.